

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

На палаючому шляху заблукати неможливо.

Передплатний індекс 33545

ХОЛОДНИЙ ЯР ЄДНАЄ І БЛАГОСЛОВЛЯЄ

14-15 жовтня 2022 р., хутір Буда

ПОКРОВА В ХОЛОДНОМУ ЯРУ!

ДО ДНЯ УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА, ДНЯ УКРАЇНСЬКОГО ВОЇНСТВА

Холодний Яр – серце мужності та звитяги, священний край, де поєдналися подвиги українських героїв різних часів. Знову тут збираються славні козаки та козачки, щоб вшанувати пам'ять полеглих і прославити живих воїнів у День захисників і захисниць України.

Холодноярське свято Покрови особливе, живе, глибоке. Воно є жагою перемоги в кожній миті, у кожному слові, у шепотінні дерев, у променях сонця, ще надзвичайно теплого.

Ось і сцена "Дикого хутора", натхненний ведучий Андрій Купчин і натхненні виступи учасників.

Василь Жованик, кобзар та військовослужбовець, син відважного полеглого воїна Андрія Жованика, відкриває дійство правдивою кобзарською піснею – славленням козаків. Потужно і переможно звучить голос Тараса Кудина, захисника Вітчизни, сина легендарного комбата "Карпатської Січі" Олега Кудина. А як незвичайно та вшукано співає народні пісні боєць "Карпатської Січі" з позивним "Канада"!

Славно познайомитися з дітьми-майстринями з волонтерської організації "Кікімо", які подарували нашим козакам маскувальні костюми, а волонтер Олег Земнухов розповів про новітні технології виготовлення маскувального одягу з конопляного волокна.

Я теж із великою радістю маю друзів і поезію, і сопілкові мелодії, і нову пісню про українські прапори в Європі, про солідарність європейців, яку побачила під час волонтерського музичного туру на підтримку ЗСУ містами Польщі, Німеччини та Італії.

Порадував своєю творчістю і відомий пісенний гурт "Черкаські

козаки" під керівництвом Юрія Маршутри, а ще – славнозвісний Юрко Юрченко, лідер гурту "Юркеш", із пречудовими запальними піснями!

А родзинкою нашого вечора став надзвичайно світлий, яскравий, драйвовий, одним словом, фанний виступ пречудового оркестру 93-ї бригади "Холодний Яр" – вправних співаків, кларнетистів, саксофоністів, гітаристів, барабанщиків!

Завершуємо наш день у тиші, біля тисячолітнього дуба, у безмірному прагненні перемоги, відродження та слави для України.

Другий день, сонце і вітер, пам'ятні знаки та могили героїв, кобзарські пісні, здивовані черниці Мотриного монастиря, що вибігли та мало не пританцюють під веселі ритми оркестру 93-ї бригади. (це жарт, бо вони були обурені. – Ред.), це вірш про комбата і тужлива сопілка в дуєті з бандурою...

А сцена на "Дикому хуторі" вже чекає, щоб знову зустріти кобзарів, щоб забриніла правдива дума українська у виконанні Юрія Фединського, щоб залунала повстанська пісня від Святослава Силенка. Як же схожі його голос і манера виконання з батьковими – рідного нашого Тараса Силенка! Кровиночка, син... Боляче! І світло на душі, бо є гідний нащадок у славного батька.

А ось і Василь-Живосил Лютий, відвертий, добрий, світлий, жартливий і водночас могутній лицар, козак, воїн, що тримає в руках "Меч Арєя", що летить на баскому скакуні широким степом – вільний і прекрасний! У цьому році саме він здобув почесну нагороду – Літературну премію імені Юрія

Горліса-Горського. Надзвичайно приємно вітати його і читати вірш, присвячений йому, – про силу дубів і бійців наших, – і пісня "Правди коріння" теж зараз лунає уперше в дуєті з бандурою Живосила. Дякую, побратиме!

А як проникливо і натхненно звучить дует надзвичайно потужного барда Володимира Гонського та народного артиста України Олександра Василенка! І, звичайно, знову радує нас усіх неперевершена музична сотня – і на сцені, і в ресторані-музеї, де ми співаємо всі разом, де сяють серця, де Мати Слава обіймає нас осяйними своїми крилами!

Вечір сяє зорями і нашими душевними розмовами, серед запахних трав, у пречистих і прегарячих водах так званого "холодноярського котла", як влучно назвав його Юркеш. Хороше і поговорити, і поспівати, і помріяти.

Третій день. Чудовий сніданок, як і всі сніданки, обіди та вечері, як і загибша хатинка Березині, як і Березиня Леся Островська. Осяйна, прекрасна, ніжна, мудра – вона обіймає серцем кожного з нас і весь величний холодноярський простір!

Рушаємо в дорогу. Пречудова Оксаночка Герасимюк пропонує завершити вшанування героїв Холодного Яру на могилі братів Чучупак.

Хризантеми з "Дикого хутора", пісня Живосила...

І слова вдячності та уклін кожному, хто долучився до свята! Слава, слава, слава героям! "І повіє огонь новий з Холодного Яру!"

Олеся СІНЧУК, поетка.
Холодний Яр – Київ

Звенигородський козак Василь Живосил Лютий гідно продовжує його справу. Козакам слава!

Історичний клуб
"Холодний Яр".
Світлина Лариси Громадської.

ГЕРОЙ УКРАЇНИ МИРОСЛАВ СИМЧИЧ

Легендарний сотенний УПА Мирослав Симчич доживає віку – 5 січня наступного року йому має виповнитися 100 років, стан його здоров'я кепський: він уже не встає, практично нічого не чує, людей уже не приймає.

Нагородження його званням Героя України майже запізнилося...

І все ж ми вітаємо Указ Президента України № 699 від 14 жовтня 2022 р. про нагородження славного Мирослава Симчича званням Героя України "за героїзм, виявлений у боротьбі за незалежність України".

Цей указ мали видати попередні президенти, а видав той, на кого ми найменше розраховували...

Хоч минуло вже 10 днів по Указові Президента України, але від влади ще ніхто не прийшов і не вручив Мирославу Симчичу "Золоту Зірку" Героя України.

І все ж вірна дружина Рая радіє... Їй самій уже немало – 85 років. І здолати 6 сходинок у під'їзді, щоб вийти у двір, їй непросто навіть із двома палицями.

Вагався, чи публікувати таку правду життя...

І ще. Важливе! Старший син героя, Ігор Мирославович Симчич, хоч і має вже 57 літ, пішов захищати Україну в лави ЗСУ, щоб продовжити справу свого великого Батька.

Ми всі радіємо, що Почесний президент Історичного клубу "Холодний Яр" Мирослав Симчич нарешті визнаний державою Героєм України.

Мирослав Симчич, мабуть, єдиний вояк УПА, якому ще за

життя поставлено пам'ятник – у Коломиї, де він живе. Колись пан Мирослав водив мене до нього, де є спільні світлини... А публікую на згадку спільну світлинку з нашої поїздки до Холодного Яру. Тоді ми вшанували могилу Голлового отамана Холодного Яру Василя Чучупака в Мельниках на цвинтарі та братську могилу холодноярців, що поруч. Біля неї ми й стоїмо.

У юнацькі роки Мирослав зачитувався "Холодним Яром" Юрія Горліса-Горського, мріяв побувати на його святих стежках. І ця мрія здійснилася.

Вічна пам'ять борцям за національну Україну!

Слава козакам Холодного Яру! Честь незламним воякам УПА! Слава Мирославу Симчичу!

Роман КОВАЛЬ.
Київ, 23 жовтня 2022 р.

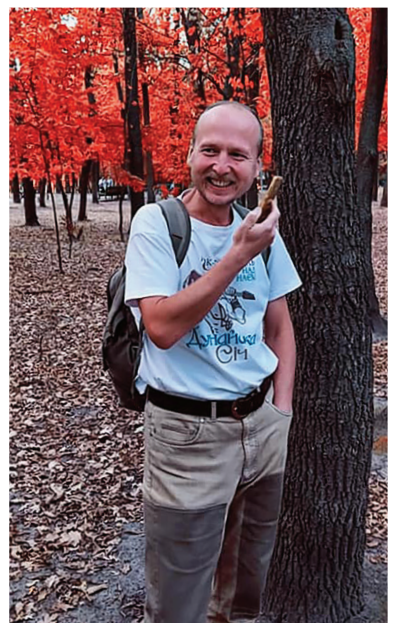
"ТАРАС СИЛЕНКО, СПІВЕЦЬ НЕПРИМИРНОЇ УКРАЇНИ"

Книгу про Тараса вже змакетовано. У ній 512 сторінок. На її видання ми зібрали 145 тисяч грн. Ще маємо зібрати 45000 грн. Друзі, розраховуємо на вашу допомогу. Реквізити рахунку у ПриватБанку: 4731 2196 4692 0573, Оксана Герасимюк, секретарка проекту. Повний список жертводавців опублікуємо в книзі.

Епіграфом до книги взято слова Тараса Компаніченка: "Силенко був співець непримиренної України, яка бореться зі всіма ворогами, що стають на її шляху до свободи".

У своєму спогаді Тарас Компаніченко сказав такі важливі слова: "Тарас Силенко не боявся політикокоректних речей. Він не викидав слів з пісні. Це піднімає його в очах одних людей, але в очах інших могло робити персоналю нон-грата. Це теж певні свідомі вибори і максими. Водночас Тарас був дуже добра, зичлива, до всіх відкрита людина... У Тараса був шлях безкомпромісний і без огинань. Я колись (у 90-ті роки) його запитав: «Тарасе, що зараз робиш?» А він: «Та як що? Займаюся тим, чим і маю, – героїчним епосом: козацькими і гайдамацькими піснями»... У нас, на жаль, не вміють цінувати людей, які самовіддано працюють на полі української культури... Тарас був одним з тих, хто формував цей простір, привносячи в нього елементи давньої української епіки. І робив це по-мистецькому, робив це артово, харизматично, віддано, щедро. Він щедро це сів!»

1 травня 2021 р. я попросив Тараса відкрити 25-ті вшанування героїв Холодного Яру піснею "Посіяли гайдамаки". Це було, як

завжди, потужно-грізне виконання сакральної Шевченкової пісні про веселу – і нещадну! – гайдамацьку силу. Попри те що Тарас Силенко – людина делікатна і вихована, мрії його були криваві, люто-нещадні до ворогів України.

Нагадуємо, що 29 грудня ц. р. Тарасові Силенку мало б виповнитися 50 років. Сподіваємося, що до цієї дати ми вже проведемо презентацію книги.

Українська культура має творитися щоденно, щохвилино, – навіть у час війни.

Упорядники – Роман Коваль, Святослав Силенко, Леся Козенко і Євген Букет.

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб "Холодний Яр".
Київ, 25 жовтня 2022 р.
Світлина Григорія Юрика.

ВАСИЛЬ ЛЮТИЙ – ЛАУРЕАТ ЛІТЕРАТУРНОЇ ПРЕМІЇ ІМ. ЮРІЯ ГОРЛІСА-ГОРСЬКОГО ЗА 2022 Р.

Під час святкування Покрови в Холодному Яру Леся Островська, Богдан Легоняк, Юрій Ляшко, друг "Серпень" та Оксана Герасимюк вручили Літературну премію ім. Юрія Горліса-Горського видатному музиканту і поетові, кобзарю Василеві Лютому, членові Історичного клубу "Холодний Яр", військовослужбовцю ЗСУ.

У дипломі зазначено: «Диплом № 12 лауреата Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського Історичного клубу "Холодний Яр" присуджено Василеві-Живосилу Лютому за популяризацію визвольної пісні, за створення циклу пісень Визвольної боротьби, зокрема таких творів: "Меч Арєя", "Мчать козаки", "Холодний Яр" (на сл. Володимира Бровченка), "Гайдамаки" (на сл. Тараса Шевченка), "Славень Волі" (на сл. Івана Франка), "Перуниця", "Похідна козацька", "Донецький аеропорт", "Чорний орел Мазепи" (на сл. Юрія Липи), "Вечірня молитва" (на сл.

Юрія Дарагана), "Чин жертви" (на сл. Юрія Клена), "Мономах" (на сл. Павла Филиповича), "Сивий вітер плаче" (на сл. Володимира Даника) та інших, за вагомих особистий внесок у відродження історичної пам'яті та духовності українського народу, утвердження національних цінностей та участь у визвольній боротьбі українського народу в лавах ЗСУ.

Роман КОВАЛЬ, президент Історичного клубу "Холодний Яр", редактор газети "Незборима нація", член Національної спілки письменників України, академік Академії наук вищої освіти України

Холодний Яр, хутір Буда, 15 жовтня 2022 р.».

Було вручено і матеріальний еквівалент премії – 5000 грн. Щиро вітаємо Василя Лютого із заслуженою нагородою імені видатного письменника і воїна – поручника Армії УНР, автора спогадів "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського.

ГАРНІ НОВИНИ З КРЕМЕНЧУКА

29 квітня 2022 р. Історичний клуб "Холодний Яр" листовно запропонував міському голові Кременчука Віталію Малецькому увічнити в назвах вулиць і площ міста борців за Українську державу доби УНР, які народилися в місті чи були пов'язані з цим містом. Ми подали короткі біографії старшин і генералів Армії УНР Олексія Алмазова, Петра Болбочана, Петра Дяченка, Василя Гаврильця, Антіна Гамзи, Григорія Гордієнка, Данила Гунька, Дмитра Гурина, Михайла Зелінського, Ананія Зінченка, Костя Кротківа, Антіна Куциньського, Зінаїди Куциньської, Івана Калиновича, Леоніда Миколаєнка, Івана Нагнибіди, Сергія Нагнибіди, Панаса Нестеренка, Михайла Первака, Миколи Татарулі, Петра Щербухи, Петра Яблонівського-Неборача та члена-фундатора Кременчуцької "Просвіти" Миколи Левченка.

Великий і змістовний був лист! Підписали його члени Історичного клубу "Холодний Яр" Роман Коваль і Павло Стегний. І ось гарна новина – чотирих достойників з нашого списку вшановано – підполковників Івана Калиновича,

Івана Нагнибіду та сотника Леоніда Миколаєнка! Ось скорочені їхні біографії.

КАЛИНОВИЧ Іван Олександрович (27.05.1893, м. Кременчук Полтавської губ., тепер Полтавської обл. – 27.04.1973, м. Нью-Арк, США). Військовий і громадський діяч, інженер-агроном, кооператор, учитель, редактор; командир сотні кінно-гайдамацького полку ім. Костя Гордієнка (1918), помічник командира 5-го кінного полку ім. Костя Гордієнка Окремої кінної дивізії Армії УНР (з 14.04.1921), організатор і командир відділу Карпатської Січі (1939), редактор газети "Українська дійсність" (Берлін, 1940 – 1945), член Ради Гетьманського руху (США); звання – сотник Армії УНР, підполковник (з 1942), полковник УВК в еміграції. Закінчивши УГА в Подєбрадах, здобув фах інженера-агронома (23.05.1927).

МИКОЛАСНКО Леонід Іванович (6.02.1899, м. Кременчук, тепер Полтавської обл. – після 9.10.1924). Військовий, викладач; асистент Українського вільного педаг. ін-ту ім. М. Драгоманова; звання – сотник Армії УНР.

Навчався на історико-філологічному факультеті Київського університету Св. Володимира (1918). Прочинив 3 курси на літературному підвідділі історико-літературного відділу Українського вільного педагогічного інституту ім. М. Драгоманова у Празі. Викладав філософію в Українському високому педагогічному інституті ім. М. Драгоманова.

НАГНИБІДА Іван Лукич (27.08.1896, м. Кременчук, тепер Полтавської обл. – 8.06.1967, м. Ірвінгтон, США). Військовий діяч; звання – підполковник Армії УНР, голова Українського допоміжного комітету в м. Лодзі (1940).

Ідейний український старшина. Ось відгук про нього Якова Гальчевського: "Настрій в [Українському допоміжному] комітеті солідний, є порядок, чистота й діловитість, чого так бракує в багатьох українських інституціях. Тут надніпрянці й галичани широчу

роблять свою роботу без антагонізму і непорозуміння... Тут тон задають два українські полковники – Нагнибіда й Сологуб, які своїм тактом, вичуттям реалізму, посвятою й солідністю надали Комітетові в Лодзі авторитету й значіння в очах німців". Лицар Хреста Симона Петлюри і Воєнного хреста.

КУЩИНСЬКИЙ Антін Андрійович (1.02.1897, м. Лохвиця, тепер Полтавської обл. – 22.05.1992, Чикаго, США). Військовий, громадський і кооп. діяч, науковець, публіцист, інженер-економіст, просвітянин, педагог; старшина Українського полку ім. гетьмана Пилипа Орлика (1917), старшина 47-го Кременчуцького полку (1918), 35-го Кременчуцького полку (1918 – 1919), член упр. Кременчуцького т-ва "Просвіта" і Кременчуцького українського гуртка шкільної молоді (1919), секретар УВУ та асистент правн. ф-ту УВУ (1930-ті), комендант Гуцульського коша Карпатської Січі (1939), головний редактор журналу "Українське козацтво" (7.01.1968 – 1982); звання – сотник Вільного козацтва (12.1917), сотник Армії Української Держави (1918), підполковник Армії УНР (на еміграції) та Братства Карпатських січовиків. Закінчив екон.-кооп. ф-т УГА в Подєбрадах (1927). Автор книжок. Нагороджений Хрестом Симона Петлюри і Хрестом Відродження.

Вулицю Лейтенанта Шмідта перейменовано на честь Івана Нагнибіди, проїзд Антона Макаренка назвали на пошану Івана Калиновича, провулок Антона Макаренка – на честь Леоніда Миколаєнка, а провулок Валерія Брюсова – іменем Антіна Куциньського. А вулицю, яка звеличувала російською публіциста Добролюбова, перейменували на честь українських січових стрільців.

Радіємо, що нас почули, і сподіваємося, що й іменами інших борців з нашого листа будуть названі вулиці та площі Кременчука, а не провулки і проїзди.

Роман КОВАЛЬ, Історичний клуб "Холодний Яр".
На світліні – Іван Калинович.

ногу, у бою з денікінцями – у житті. Увійшла в історію збройної боротьби як символ незламності українського народу.

Полтавський офіс УІНП

ПРО БУЛГАКОВА ТА ДЕКОЛОНІЗАЦІЮ СВІДОМОСТІ

автохтонів. І вчать тубільців мови імперії, щоб ті краще розуміли команди.

Моя шкільна хрестоматія з української мови називалася "Читанка", а з російської – "Родная речь". Відчуваєте різницю?

Коли народ колонії повстає і скидає імперське ярмо, то намагається позбутися символів колоніального минулого. І тоді назване на честь бельгійського короля місто Леопольдівль стає Кіншасою, а Північна та Південна Родезія, названі на честь британського бізнесмена й прем'єр-міністра Капської колонії Сесіла Джона Родса – Замбією та Зімбабве відповідно. І валяться монументи, і перейменовуються вулиці.

Відбувається деколонізація свідомості, без чого поступ незалежної країни неможливий. Це непростий, навіть болючий для деякого з тубільців процес. Але необхідний, бо вихід з колоніального стану – це оздоровлення цілого народу.

А що в нас? Мер Одеси проти знесення пам'ятника Катерині II, нищительці Запорозької Січі й останніх українських вольностей, вичерпну характеристику якій дав Тарас Шевченко, а міністр культури України проти ліквідації музею Булгакова.

"Дні Турбіних" Булгакова вийшли друком у Москві в 1955 році. А творів Василя Барки, Євгена Маланюка та інших українських класиків в Україні, поки вона була радянською, не видавали, цілі покоління навіть не знали про їхнє існування.

Щоб вийти з колоніального стану, мало проголосити незалежність, треба бути незалежними ментально. А для цього необхідно скинути кайдани, які зв'язують з колоніальним минулим.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ, письменник.
На світліні – пам'ятник Пушкіну в Києві, який час демонтувати.

РОБИЛА ВСЕ, ЩО МОГЛА

16 жовтня 2022 р. виповнюється рік, як відійшла на Луки Сварожі козачка Історичного клубу "Холодний Яр" Тамара Здоровецька, дочка козака Армії УНР Олексія Здоровецького.

Ще 7 січня 2021 р. я разом з Тарасом Силенком вітав її з 91-річчям. Минуло небагато часу, і двох дорогих мені людей, які на цій світліні, не стало на цьому світі.

Пані Тамара останні 15 років свого життя багато допомагала мені особисто: відправляла з пошти конверти, підписувала їх, прала мої вишивані сорочки, прасувала їх, жертвувала на мої книги, продавала їх на вечорах Історичного клубу "Холодний Яр", готувала для мене їжу і привозила з не близького Академістечка, стежила за чистотою моєї мови, писала спогади до газети "Незборима нація"... Робила все, що могла, аби я не відволікався на побут, а писав книги. Вона була вдячна мені, що я відкрив їй таємницю її роду, з'ясував, що її батько був козаком Запорозької дивізії Армії УНР.

Звичайно, була допомога і з нашого боку, маю на увазі насамперед Олега Куцину і Тараса Силенка. Знав пані Тамару й Андрій Жованик, ми з ним також не раз приїжджали вітати пані Тамару.

ОКСАНИ БРИЗГУН-СОКОЛИК – 95 РОКІВ!

Оксана Бризгун-Соколик – дочка Костя Бризгуна, лікаря Богданівського полку, першого полку відродженого українського війська. Її мама – лікарка Українського Червоного Хреста Людмила Бризгун (Скорюк). А дядько, Михайло Бризгун, старшина Армії УНР, загинув у бою з будьонівцями на Поділлі під Сорокоудами 6 липня 1920 року. 2007 року я був на цьому полі смерті разом з дочкою Олесею, Романом і Тарасом Беднарчиками. Ми вшанували полеглих хвилюючим мовчанням.

Оксана Бризгун-Соколик – музикантка, викладачка історії музики, пластунка (як і мама та старша сестра Леся), невтомна громадська діячка і меценатка. У 1992 – 2002 рр. п. Оксана очолювала Світову федерацію українських жіночих організацій. Із чоловіком Ярославом вона пустила у світ козаків – Всеволода та Ігоря. Ширше про цю славу родину я розповів у книжках "Скажи батькам, що був чесний" та "Жінки у Визвольній війні".

І от 3 грудня 2018 р. в Києві разом з моїм товаришем Ігорем Гавришициним (зараз у ЗСУ) та директоркою Музею гетьманства Галиною Яровою зустрілися з пані Оксаною та її сином Всеволодом. Вони передали мені родинні та архівні матеріали, що дало можливість розширити свою розповідь про подвиг братів Бризгунів та їхніх рідних.

МИСТЕЦЬКА ПРЕМІЯ ІМЕНІ ТАРАСА СИЛЕНКА

Оголошено прийом документів на здобуття Мистецької премії імені Тараса Силенка.

Премію засновано ГО Всеукраїнське об'єднання "Мистецький вектор" з метою вшанування пам'яті композитора, кобзаря, заслуженого артиста України, лауреата 1-ї вокальної та спеціальної премії на Міжнародному конкурсі культур Придніпровського регіону, лауреата Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського, віцепрезидента ГО Всеукраїнське об'єднання "Мистецький вектор".

Присуджується професійним та аматорським творчим колективам, митцям України та української діаспори, творча діяльність яких перегукується з діяльністю кобзаря Тараса Силенка.

Пропозиції щодо претендентів на здобуття премії подаються

За останній рік усі ці люди відійшли на Луки Сварожі. Помер у січні і мій брат Андрій. Я втратив найближче своє оточення, втратив точку опори...

Вічна пам'ять Тамарі Здоровецькій, Тарасові Силенку, Олександрові Куцину, Андрієві Жованику, Андрієві Ковалю і всім тим, хто поліг за Україну, хто працював на її культуру!

Спасибі Ганні Гончарук, сусідці, яка чимало доброго зробила для пані Тамари!

Козакам і козачкам слава!

Роман КОВАЛЬ.
На світліні – Тарас Силенко, Тамара Здоровецька і Роман Коваль, Київ, 7 січня 2021 р.

Хоч пані Оксані тоді, у грудні 2018 року, вже було за 90, але почувалася вона, слава Богу, бадьоро. Розумна, метка, жартівлива! Коли гортала томи енциклопедії "Подєбрідський полк" Армії УНР, які їй подарував, виявилося, що багатьох наших героїв-подєбрідців вона знає, товаришувала з ними в Канаді, як і її батьки. Весь час показувала синам: "Дивись, ось Євген Маланюк, ось Олександр Палієнко. А Олександра Палієнко-Крат у Канаді мала зовсім не такий вигляд..." І всміхнулася.

Широ вітаємо пані Оксану з важним ювілеєм. Бажаємо дочекатися нашої спільної перемоги над російським агресором.

Козачкам слава!

Роман КОВАЛЬ.
На світліні – Всеволод Соколик, Оксана Бризгун-Соколик і Роман Коваль. Київ, 3 грудня 2018 р.

ВУЛИЦЯ ХАРИТИНИ ПЕКАРЧУК

Харитина Пекарчук, козачка "Запорозької Січі" Юхима Божка, – героїня книги Романа Ковалю "Жінки у Визвольній війні". Книга починається з її фотографії, її слова взята як епіграф до цього видання. Ось вони: "Якби моя молодість та здоров'я могли повернутися, в мене було б тільки єдине бажання: стати сирим, безіменним рядовиком в однострою Української армії, повернутися на свою колишню стійку". І ось тепер ім'я героїні світиться в назві вулиці в м. Кременчуці.

У місті прибрали назву, яка прославляла Зою Космодем'янську, героя ССР, комуністичну диверсантку з Тамбовської області, символ російської політики "випаленої землі". На пропозицію регіонального представника Українського інституту національної пам'яті в Полтавській області Олега Пустовгара тепер у назві цієї вулиці увічнено Харитину Пекар-

чук – першу українську жінку, яка здобула українську державну нагороду у ХХ ст., жетон ордена "Залізного хреста" № 1 і Хрест Симона Петлюри, засновницю Сімферопольської "Просвіти".

У 1917-му вона з побратимами українізувала три запасні полки російської армії, розташовані в Сімферополі, організувала український хор та аматорський гурток, влаштувала літературні вечори, разом із кримськими татарами видавала газету. На початку 1918 року Харитина втекла від переслідувань російських більшовиків на Полтавщину, та згодом, уже навесні, її схопили у Кременчуці. Витерпіла чекістські катування, а навесні 1918 року після звільнення Кременчука від російських окупантів пішла на службу в полк імені Івана Богуня. Згодом очолила санітарний потяг Запорозької Січі Армії УНР. У бою з більшовиками героїня була поранена в

Мета імперій – амнезія історичної пам'яті тубільців...

Імперії митять загарбані території – змінюють їхню топоніміку, ставлять на них пам'ятники власним імператорам, генеральним секретарям, поетам, щоб тубільці сприймали їх як своїх. А ще імперії дбають про укорінення у свідомості тубільців власної історії та культури, витісняючи з неї пам'ять про історію та культуру

“ФЕРМОПІЛИ” КОМБАТА КУЦИНА

У 480 році до н. е. загин спартанців загинув, зупинивши у Фермопілах нездоланну раніше перську армію. На пам'ятнику героям, які врятували тоді свободу Греції, накреслено: “Перехожий, повідай громадянам Спарти, що ми загинули тут, вірні нашим заповітам”.

Таких битв було чимало в Україні, а для комбата “Карпатської Січі” Олега Куцина його Фермопілами стало Вірнопілля. У цьому селі його невеличкий добровольчий підрозділ відбив у квітні – вересні всі атаки бойових груп 1-ї гвардійської танкової армії ЗС РФ.

У квітні, коли треба було зупинити наступ на Барвінкове, ми були слабкі. Ворог рвався відсікти там основні комунікації наших військ на Донбасі. Командувач ОК “Схід” Олег Мікац, який уже кинув у бій навіть батальйон забезпечення, зателефонував своєму другові Олегу Куцину, командирів добровольчого загону “Карпатська Січ”, і попросив його негайно виїхати в Харківську область і зупинити ворога в селі Вірнопілля, одному з ключових рубежів перед містом Барвинковим (Олег Куцин казав Р. Ковалю, що він сам звернувся до Олега Мікаца з пропозицією допомогти. – Ред.).

У Вірнопіллі 8 квітня загинув наш видатний герой – комбат 2-го добровольчого батальйону “Правого сектору” Тарас Бобанич “Хаммер”. І тепер хтось інший, так само надійний, мав узяти на себе відповідальність за оборону і не відступити.

Куцин вирушив миттєво. Він довіряв Мікацу, бо вони разом воювали ще з 2014-го в ДАПі. Олег виїхав у Вірнопілля з ватагою добровольців, у яких на початку не було жодного протитанкового ракетного комплексу, і навіть гранатомети рахували поштучно.

На них наступали бойові групи зі складу 1-ї гвардійської танкової армії – 4-ї гвардійської танкової Кантемирівської дивізії та 3-ї червонопрапорної мотострілецької Вісленської дивізії.

Якби ворог знав, які маленькі (за озброєнням) сили були в них на шляху!

Завдання Мікаца видавалося тактично безнадійним – сотня бій-

ців, більшість з яких ніколи в житті не воювали, зайняли село у глибокій низині, коли на висотах над ними вже стояли російські танки, що періодично прострілювали єдину дорогу, по якій треба було нести на максимальній швидкості, щоб не схопити снаряд. Наших прикривала артилерія, але стріляла вона не завжди, бо не вистачало снарядів. Проте так було всюди. На багатьох ділянках фронту наші бійці своєю жертвоністю вигравали для країни час на мобілізацію та озброєння.

Обстріли села не припинялися, росіяни руйнували будь-які будівлі. Танки, гелікоптери, штурмовики, артилерія з мінометами, з нескінченним БК. Єдине укриття – підвал розбитої ще в березні школи, по якій постійно прилітало як по єдиній значній споруді з підвалом у всьому селі. Підвал – неймовірно холодний та вологий, тут хворіли всі.

“Карпатська Січ” рівнялася на свого командира і була стійкою, оскільки мала командний склад – групу членів ВО “Свобода”, які воювали разом із 2014-го. Різкий та конфліктний у політиці, мудрий, глибокий у спілкуванні, Куцин на фронті мав позивний “Кум”, який дуже йому личив. Він командував авторитетом та прикладом. На нього рівнялися люди, які кожної хвилини жили під прицілом. У нього воювали бійці 17 національностей – американці, грузини, латвійці, французи, британці, росіяни, [вихідці з Південної Америки]. Йому не треба було знати мови, щоб встановити взаємодію та створити довіру в бою.

“Кум” не боявся ворога, смерті та початку і став лютим тільки тоді, коли брехня заважала воювати, коли через брехню його бійців наражали на смертельний ризик, коли втрачали можливість нищити російських окупантів. Він жодного разу не дозволяв доповідати обстановку, яка б не відповідала дійсності.

Олег допускав, що Вірнопілля зможуть захопити, бо двічі росіяни збирали перед ним групи до 50 одиниць бронетехніки і в наших просто не було стільки протитанкових засобів, щоб все це зупини-

ти, вони могли тільки битись до кінця та героїчно загинути.

І комбат спокійно підготував село до ближнього бою, бійці з гранатометами, які засіли навколо будинків, мали відстрілюватись до останнього, завдати ворогу максимальних втрат. Його бійці свідомо зробили свій вибір віддати своє життя в бою якомога дорожче.

У Вірнопіллі “Кум” організував якісну оборону, розвідку, забезпечення. Тут любили працювати аеророзвідники та протитанкісти, бо цілей навколо було багато для всіх видів зброї. Саме тут знаменитий “Адвокат” настріляв півтора десятка танків та іншої техніки зі “Стугни”.

Росіяни не зайшли, тому що висоти навколо села стали кладовищем російської бронетехніки.

Усі ці нерви війни невідрино тримав у своїх руках та у своїй душі комбат. Його хлопці відбили всі атаки. Вони втратили багато неймовірних товаришів. Вони пережили ці нелюдські умови, коли в холоді відмовляє організм, а вихід на вулицю є небезпечною грою. Вони отримали з часом необхідну зброю, дістали підтримку наших танків, артилерії.

19 травня на знак визнання високих заслуг добровольчого загону головнокомандувач ЗСУ Валерій Залужний утворив 49-й Окремий стрілецький батальйон “Карпатська Січ” за поданням ОК “Схід”, командиром став, звичайно, Куцин. Він дістав усі повноваження на відбір людей та на призначення на всі посади тих, кому він довіряв. Це була найвища честь на війні для Олега, це був результат 8 років бойового шляху, коли він у 2014-му кинув посаду директора заводу і пішов воювати за Україну на чолі маленького добровольчого загону, який створив самотужки.

1-ша гвардійська танкова армія через Вірнопілля так і не пройшла, Ізюмський плацдарм став для росіян пасткою, яку ЗСУ закрили у вересні. І на залишках села зараз тиша...

Наша нація гартується неймовірними подвигами тисяч і сотень тисяч героїв. Пройдуть роки. Я не знаю, чи будуть якісь нагороди для Куцини, для мене це зараз неважливо, я пишу це для друзів, пишу, щоб читали мої діти, що я мав честь стати на війні товаришем громадянина, одного з тих, чия воля, розум та військова майстерність дали змогу зупинити нездоланну раніше армію російського царя.

19 червня під час чергового обстрілу Вірнопілля російською артилерією Олег Іванович Куцин загинув на своєму командному пункті від прямого влучання.

Комбат “Карпатської Січі” наказ виконав.

Він переміг у битві за Вірнопілля. Село, яке назавжди залишиться його Фермопілами...

Юрій БУТУСОВ.
Цензор.НЕТ.
На світліні – Юрій Бутусов та Олег Куцин.

ВУЛИЦЯ ЮРІЯ РУФА

Народився він 26 вересня 1980 р. в м. Бережанах на Тернопільщині. Серед його збірок такі: “Багряна лірика” (2012), “Час Революції” (2014), “На зламі епох” (2015). Поезії Юрія включали до українських сучасних поетичних збірок “Голос крові” (2013) і “Відлуння свинцевих громовиць” (2015).

Юрій Руф уважав свою поезію одним зі способів поетичної пропаганди патріотизму. Він пропагував поезію, спрямовані на підвищення бойового духу, мотивацію та почуття національної гордості. Його збірка “На зламі епох” присвячена українським героям нинішньої російсько-української війни. Він був

відданим у своєму служінні українській справі. Категорично не приймав малоросійства. Юрій обрав шлях борця і був таким у всьому. Тому й пішов добровольцем до ЗСУ.

Лідар українського духу загинув на Луганщині, захищаючи Україну в складі 24-ї ОМБр імені короля Данила. У нього залишилися дружина і двоє доньок.

Юрій Руф посмертно нагороджений орденом “За мужність” III ступеня.

Вічна слава!

Олег ПУСТОВГАР, Інститут національної пам'яті.
Полтава

КЕННЕДІ ЗА УКРАЇНУ

Конор Кеннеді, син племінника президента США Джона Кеннеді та онук сенатора Роберта Кеннеді, таємно воював в Україні проти Росії.

Повернувшись додому, 28-річний Коннор розповів, що був “готовий там [в Україні] померти”. “Мене глибоко зворушило те, що я побачив в Україні. Коли я почув про Інтернаціональний легіон, я знав, що поїду, і наступного дня пішов до польства”.

Він додав, що нікому не повідомляв свого справжнього імені. “Я не хотів, щоб моя родина чи друзі хви-

лювались, – казав він, – і щоб там до мене ставилися по-іншому. Я не мав військового досвіду і не був чудовим стрільком, але я міг носити важкі речі й швидко навчався. Тож незабаром мене відправили на північно-східний фронт”.

“Я пробув в Україні недовго, але бачив багато і відчув багато, – сказав Коннор Кеннеді. – Мені сподобалось бути бійцем, більше, ніж я очікував. Це страшно. Але життя просте, і ви нагорода за сміливість та добрі вчинки – це основне”.

Американським козакам слава!

НАШІ СКРИПАЛІ

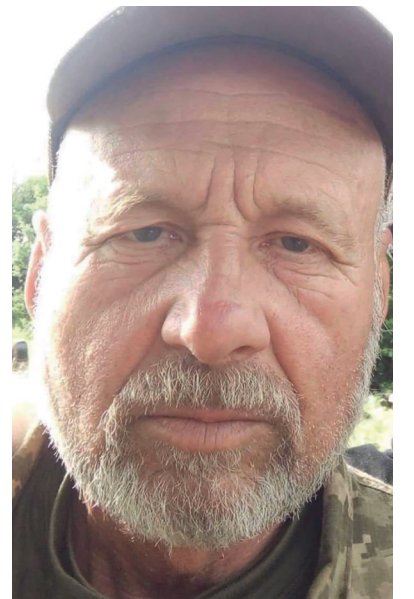
На першому фото – мій побратим Роман Барвінок-Скрипаль. На другому – його батько Юрій. Батько загинув на цій війні трохи більше двох місяців тому. Скрипаль – 20 серпня. Це сталося вранці (близькі вже повідомлені, писати можна).

Він був дуже крутим скрипалем. Банально, але – так, міг би заробляти музикою і не паритись. А ще – не підлягав призову через поганій зір, але приховав свої проблеми і воював спершу в добровольцях, з нами в УДА, а потім у морській піхоті. Став професійним кулеметником, працював з “дашкою” та “уцьосом”. По черзі просто в окопі брався то за кулемет, то за скрипку. Коли він грав, бувало, що припинялася стрільба, бо наші слухали і вороги теж. Ще він добре грав на гітарі й непогано співав. Про унікального бійця телевізійники зняли не один сюжет. Він усюди тягав із собою ноти і кожну вільну хвилину намагався вдосконалити свою музичну майстерність. Казав, що грає погано, що фальшивить, щоправда, ніхто, крім нього, цього не помічав.

Поранений, прикривав у безрезні відхід своїх, а потім, коли всі вийшли, кілька кілометрів добрався до медиків, за що дістав орден “За мужність”. Про нагородження, побачивши знайоме прізвище в указі президента, йому повідомила я. Він був дуже здивований і щиро вважав, що не зробив нічого, гідного нагородження. Після шпиталю повернувся на фронт. Тоді, між іншим, його дружині повідомляли, що він загинув. Тоді обійшлося. А зараз це правда...

Він був у нашій групі з довоєнних часів, але на фронт потрапив “лише” у 2016 році і комплексував, що не пішов у 2014-му. А не пішов, бо тоді саме мав стати батьком, розповідав, що дружина мала проблеми зі здоров'ям і він не міг ризикувати дитиною. Але одразу попередив близьких: як тільки малій виповниться рік, він піде на фронт, і ніхто його не зупинить. Так і зробив. Пішов до військкомату, його не взяли через погане здоров'я. Тоді він удався до “афери”: впросив виписати йому повістку і віддати на руки, а потім знайомий, якого в сім'ї не знали в обличчя, приніс йому цю повістку додому, ніби з військкомату. Він розписався і пішов до нас в УДА.

Мав колосальну жагу до нових знань, майже будь-яких. В Азіда навчався інженерної справи, а в

Міші – грузинської мови. Був чистюхою, сварився зі мною через моїх собак, які після дощу брудними лапами забігали на його матрац.

Був небайдужим, гаряче реагував на будь-яку несправедливість, починав сваритися. Через це не спілкувався з кількома колишніми друзями. Сподіваюся, вони встигли помиритись.

Ми будемо воювати далі. Тепер і за Скрипала.

У коментах – кілька відео з його грою. У мене десь лежить ще багато інших, треба буде знайти і викласти...

Олена БІЛОЗЕРСЬКА.
На світліні – Скрипалі – син і батько.

ІГОР БІЛЕВИЧ, КРАСИВИЙ І НАДІЙНИЙ

Ігор Білевич із Глухова кілька днів не дожив до 51-го дня народження. Загинув під Лиманом Донецької області.

Білевич із тих, хто еліта. Вища проба. Хто золото і брильянти. Космос. Ігор не просто творив Україну і її державність, він був нею. Для нього не було “все так складно...” Для нього все було просто і ясно.

Майстер народної творчості, різьбяр. Один з небагатьох в Україні. Його роботи вишукані, як і він сам. Прості й міцні, як він. Красиві, як він. Надійні, як він.

Він точно не любив війнушки, армію, дисципліну. Був творчою людиною, проводив фестивалі, вчив студентів, займався козацьким двобоєм з дітьми. А 24 лютого

пішов воювати як справжній чоловік. Перед цим кілька років тому він, доцент ГНПУ, отримав повістку і був мобілізований у зону АТО. Був там, де мав бути.

Господи, навіть не смію питати, чому саме Ігор. Значить, так треба. Бо є тисячі інших святих наших захисників.

Впевнена, що тепер і в раю всі наші будуть із його ложками.

Щиро співчуваю Світлані Білевич. Переживаючи болісну втрату, вона демонструє неймовірну гідність як дружина загиблого героя. Вони були прекрасною парою.

Дякую долі, що мала честь зустріти в житті таку людину.

Оксана КОВАЛЕНКО

Цитата дня

ТВОЇ УСПІХИ – НАЙДОШКУЛЬНІША ПОМСТА ТВОЇМ ВОРОГАМ.

Андрій КОВАЛЬ, історик

СКАНДАЛ У ДРОГОБИЧІ

У Дрогобичі на вулиці Некрасова стоїть 29 будинків з номерами – три з них нежитлові приміщення. 26 родин (тобто всі мешканці цієї вулиці) підтримали звернення Історичного клубу “Холодний Яр” про перейменування вулиці іменем видатного українського письменника і борця за волю України Юрія Горліса-Горського. Але влада проігнорувала їхню думку і на початку квітня назвала вулицю іменем Андрія Сахарова.

Андрій Сахаров, може, і велика людина, але він діяч російської культури, а в нас досить своїх авторитетів. Тож мешканці висловили обурення і незгоду та знову просили владу дати їхній вулиці ім'я Юрія Горліса-Горського.

І комісія мерії з перейменувань у вересні 2022 р. одностайно ухвалила рішення назвати вулицю – згідно з волею мешканців – іменем Горліса-Горського.

Залишилося діждатися справедливого рішення сесії міської ради.

Несподівано 5 жовтня відбулося ще одне засідання комісії з перейменувань, на яке представників “Провітні” та Історичного клубу “Холодний Яр” уже не запросили.

5 жовтня комісія в неповному складі під головуванням 1-го заступника міського голови Андрія Ковча ухвалила нове рішення: назвати вулицю іменем отця Омеляна Ковча, в'язня німецьких концтаборів, до слова, родича Андрія Ковча.

6 жовтня представник Історичного клубу “Холодний Яр” Любомир Хамуляк зателефонував Андрію Ковчу і висловив обурення, що його не запросили на засідання

цієї комісії, а він є її членом. На що Андрій Ковч відповів, що один із членів комісії стверджував, що Горліс-Горський співпрацював з ГПУ, тому, мовляв, і було ухвалене інше рішення. І сказав, що “комісія звернеться за роз'ясненнями з листом до голови Інституту національної пам'яті В. Вятровича” (який, до слова, вже давно не є головою).

Так, Юрій Горліс-Горський – за завданням українського підпілля! – працював в агентурному відділі Подільського губернського ГПУ, щоб виявляти ворожі плани і рятувати наших людей. І провалив не одну їхню операцію. Чекисти досить швидко з'ясували, що це їхній ворог, і в 1924 р. заарештували його. Лише в 1933 р. Юрієві вдалося вирватися на волю. Все це він детально описав у книжці спогадів “У ворожому таборі”, яка є цінним свідченням злочинів російської окупаційної влади в Україні. До слова, саме ці спогади Юрій присвятив Любці Гадзевичівній, мешканці Дрогобича, де він не раз бував.

Не дивно, що мешканці колишньої вулиці Некрасова не змирилися і 7 жовтня написали нову заяву, яку зареєстрували в міській раді. У ній вимагали назвати вулицю іменем Юрія Горліса-Горського.

Чекали відповіді, а її не було. Тоді 25 жовтня до мера Дрогобича від імені мешканців вулиці звернулася із запитом громадська активістка Віра Байса (в минулому депутат Львівської обласної ради).

Тарас Кучма їй відповів, що перейменувати вулицю іменем Юрія Горліса-Горського не будуть. “А хіба ви, Віро Іванівно, не знаєте, –

запитав він, – що Горліс-Горський співпрацював з НКВД?..”

І згадуються тут слова Великого Тараса: “Якби ми вчилися так, як треба...”

Історичний клуб “Холодний Яр” знову звертається (на цей раз публічно) до міського голови Дрогобича Тараса Кучми і депутатів Дрогобицької міської ради назвати цю вулицю, де живуть українські патріоти, іменем видатного українця, учасника десятків боїв проти Москви, видатного українського письменника, на творах якого виховались тисячі борців за Українську державу – членів ОУН, вояків УПА та ЗСУ, – Юрія Горліса-Горського. Козакам слава!

Роман КОВАЛЬ, Любомир ХАМУЛЯК.
Київ – Дрогобич, 27 жовтня 2022 р.

СУМНІВИ ЛИЧАТЬ ФІЛОСОФУ, АЛЕ НЕ ВОЇНУ

1. Світ прекрасний, попри наші спроби його вдосконалити.
2. Епоха без великих героїв не є великою.
3. Не так небезпечні безумці, як їхні спонсори.
4. Тирани – кумири “русськава міра”.
5. Якщо тобі бракує часу для улюбленої справи, значить ти любиш її недостатньо.
6. Іноді ти чиниш правильно лише тому, що людині властиво помилятися.
7. Суєта поглиблює безлад, безлад породжує проблеми.
8. Головне не те, чим ти заволодів, а те, від чого ти став вільним.
9. Доля дає кожному своє, а воля – все інше.
10. Мудрець філософствує не лише словами, а й справами.
11. Кожна людина здатна на все, коли може втратити все.
12. Якщо б щастя було б всім порівну, щасливих було б обмаль.
13. Перед теплом жіночої плоти холод розуму відступає.

14. Догма допускає лише докази, не допускаючи спростувань.
15. У пошуках себе ніхто не знає, кого він у собі врешті відшукає.
16. Це нічого, що я говорю, коли ви мене перебиваєте?
17. Не покладайся на безхребетних.
18. Національну державу в смартфоні не побудуєш.
19. Правди більше в добрих справах, ніж у велемудрих словах.
20. Стережіться ні на що не здатних – вони здатні на все.
21. На палаючому шляху заблукати неможливо.
22. Надмір здорового глузду заважає пізнанню істини.
23. Характер спостереження визначається характером спостерігача.
24. Сумніви личать філософу, але не воїну.
25. Якщо ідея робить тебе сильнішим, значить, ця ідея правильна.

Андрій КОВАЛЬ

СЕРГІЙ ТРИТИНИЧЕНКО (12.10.1964 – 18.11.2021)

сім'ї, своїй матері Галині, сестрі Людмилі.

Сергій вивчився на фотографа в республіканському технологічному технікумі і не змінував своєї професії усе життя. Далі була співпраця в інституті крові з доктором медичних наук, професором Михайлом Суховим, реставраційна робота в музеях Києва, активна громадська діяльність. Пам'ять про наше життя залишається у творах мистецтва, якщо кому поталанило їх творити і в нього був до цього хист. Сергію поталанило. Його фотографії ставали мистецтвом. Його професійна діяльність допомагала реставраторам Михайлові Білошицькому, Анастасії Черниченко, Володимирові Папушенку повертати до життя твори мистецтва, дарувала їм друге життя.

Сергій народився в Києві, жив і вчився на Шулявці й нічим наче не вирізнявся серед тисяч таких же молодих і завзятих киян, які вийшли з 60-х. Як і всі молоді, вони кохали, одружувались, народжували дітей і жили, не знаючи, що прийдуть 90-ті, коли раптово доведеться подорослішати і стати відповідальними – за свою сім'ю, за своє місто, за свою країну. Не оминула така доля і нашого побратима Сергія.

Шлях у всіх різний, але привів він більшість із нас через зустрічі й обговорення нашого буття, нашої історії на Майдан, а згодом і в окопи. Він витримав перші свої випробування і повернувся в рідний Київ трохи іншим, не по роках змушеним і дорослим. Потрібно було обирати свій шлях, ставати фахівцем своєї справи, опорою

Сергій виростив сина (зараз воює у Легіоні “Свобода”. – Ред.), посадив не одне дерево і збудував не один будинок. Він учасник Помаранчевого майдану, вшанування героїв Холодного Яру, фестивалів “Голосівська кривка”, “Під кроковом Тризуба”, й апофеозом його життя стала участь у Революції гідності. З фотографій Сергія того періоду можна зробити не один фотоальбом, не одну книжку.

Далі були інші випробування, які він з гідністю пройшов. Як справжній чоловік, патріот, як Українець.

Вічна пам'ять!

Микола ДРОБОТЕНКО

ХУХА, А НЕ КІКІМОРА

Козачка Історичного клубу “Холодний Яр” Олена Артюшенко пропонує не використовувати слово “кікімора” (це нечиста сила в російських казках). Краще на маскувальні костюми казати “хуха”. Тим більше що хуха – до-

брий дух, а кікімора – злий. Це за Василем Королівом-Старим, читайте його надзвичайний твір “Нечиста сила”. Гарна пропозиція для наших вояків і волонтерів! Варто підтримати!

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”
Книги Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”.
Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!
Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 300 грн.
Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 500 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Р. Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

Редактор
Роман Коваль

Верстка
Анна Воловник
Коректор
Надія Овчарук

Інформаційне забезпечення
Микола Владзімирський,
Владислав Карпенко,
Люба Криворот

Технічний директор
Максим Селюзкін

Адреса для листування
03049, Київ, вул. генерала
Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
kovalroman1@gmail.com
ФБ: Roman Koval

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.
Наклад 1000 примірників.
Видруковано 31.10.2022 р.
ТОВ “Прес Корпойшн Лімітед”
Номер замовлення 2210309

Засновник
Роман Миколайович Коваль

“З ТАКОЮ ПІСНЕЮ УКРАЇНА МАЄ ПЕРЕМОГТИ РОСІЮ!”

Мій син Богдан ходить у 2-й клас. На всіх дитячих майданчиках він створює команди (загони) з хлопчаків і воює з Росією.

Анатолій БОГОРОД

З моєї передмови до книги “Чорні запорожці”: “Прочитавши книгу про своїх зухвалих пращів, малі полтавці гратимуться не в індіанців, як колись я, а в чорношличників. Вони стрілятимуть з уявних револьверів і рушниць у пикатих москалів, рубатимуть палицями – ніби шаблями – будяки і бачитимуть

ЛИСТУВАННЯ ДАВНІХ ДРУЗІВ

у них перелякані московські очі. Малі земляки Петра Дяченка несподівано вискакуватимуть із засідок із криками «Слава!» та «Геть москалів!», лякаючи і своїх, і чужих.

Знаю: на Полтавщині та загалом в Україні виросте нове покоління борців за волю, бо слово Петра Дяченка дійде до нас, а свист його шаблі полкличе юнацтво до бою за Україну”.

Роман КОВАЛЬ

Поетично і практично.

Я не вчив свого малого навмисно ненавидіти москалів. Він після кожної повітряної тривоги голосно проклинає та обзиває пуйла в повний голос: “Дурний Путін!”

А ще... Більша частина дітей на майданчику розмовляють московською, і батьки їхні не роблять з того клопоту, бо навіть самі не намагаються говорити українською. І це – у Вінниці на багатьох майданчиках. Ба більше, вони не намагаються пов'язувати мовне питання з теперішньою війною.

Богдан недавно підійшов до якогось батьків і запитав, чому вони в Україні розмовляють мовою Росії. Інші присутні батьки почали його соромити: “Це – беженці! Ім не можна такі зауваження робити, їх не можна ображати...”

Але й сам Богдан невдовзі постраждав, бо з ним не захотіли гратися інші діти, тому що він приїхав на дитячому велосипеді десятилітньої давності, пофарбованому в кольори московського прапора... Але найбільше мене вразило, як я (випадково) на планшеті увімкнув цьому 6 – 7 літньому хлопчаку (синові Богдану) пісню Василя Лютого “Меч Арея”. Він ввіймав мене за руку, коли я намагався знайти щось “дитяче” (в ютубі), дослухав пісню до кінця, попросив записати цю пісню на його мікрофон-динамік, вивчив (на слух) слова пісні й тепер з лютото цього року майже кожного дня її слухає (по кілька разів на день) і часто підспівує, лякаючи бабусю незрозумілим недитячим (і неправославним) текстом пісні.

А мені якось прямо сказав:

– Тату! З такою піснею Україна має перемогти Росію! Мені здається, що навіть мої іграшки (ведмедики, солдатики, трансформери) під час звучання цієї пісні готові до бою з ворогами України...

Це його улюблена пісня останніх місяців (навіть понад Гімн України і понад “Ой у лузі”). А найгоголіше – я навмисно його не налаштував і не нав'язував...

Анатолій БОГОРОД

ними версіфікаціями українського (не московського!) билинного епосу”.

Михайло Хай зазначав, що Тарас Силенко “голосом і дзвоном бандури сина Святослава продовжує династію Сильних і Непереможних Українців, перед якими тремтить ворог, і неминуче дуже скоро Силою тисяч сильних Силенків пожене супостата з нашої священної Українсько-Руської Землі”. Дай Боже, щоб так і було!

Спасибі за добре слово про нашого товариша!

Спочивайте з миром!

Роман КОВАЛЬ.
На світліні Григорія Юрика – Михайло Хай у храмі Праведного Петра Багатостраждального (Калнишевського), хутір Буда, Холодний Яр, 14 квітня 2013 р.

ВІДІЙШОВ ЛІРНИК МИХАЙЛО ХАЙ

15 жовтня помер Михайло Йосипович Хай, лірник і бандурист, доктор мистецтвознавства, завідувач відділу етномузикології ІМФЕ ім. Максима Рильського, професор кафедри музичної фольклористики НМАУ ім. Петра Чайковського.

Хоч і нечасто, але лірник Михайло Хай брав участь у вечорах Історичного клубу “Холодний Яр” та у вшануваннях холодноярських героїв.

Улітку ц. р. на наше прохання він написав спогад про кобзаря Тараса Силенка під назвою “Лицар української пісні і духу”. Михайло Хай писав: “Тарас дивував світ своїми творами про героїв Визвольних змагань, отаманщини, гайдамаччини і навіть фантастич-

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” І “УКРПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Видання Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через “Нову пошту” і “Укрпошту”, переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 3001 3009, а у випадку пожегертв – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5168 7554 4667 0339.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85 замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

“Полкownik Болбочан” – 250 грн.

Р. Коваль. Коростишів у боротьбі за УНР. 1917 – 1921 рр. – 150 грн.

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Р. Ковалю і Ю. Юзича – 350 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 300 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” Романа Ковалю – 300 грн.

“Сумщина в боротьбі” Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича – 275 грн.

“Здолати Росію” Р. Ковалю – 250 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 90 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 250 грн.

“Полкownik Болбочан” Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

“Полкownik Болбочан” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 250 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” – 150 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 140 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 275 грн.

[HTTP://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/)

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України